

אין בידינו מידע בדבר ראשית ההתיישבות היהודית בסוסנוביצה. ידוע לנו, כי במאה ה-19 התאגדה הקהילה היהודית, אשר ב-1897 מנתה 514 חברים. בשנים הבאות תושביה היהודים של סוסנוביצה התמעטו והלכו. בשנות ה-20 של המאה ה-20 היו כבר 300 יהודים בלבד בסוסנוביצה. למרות הירידה הכמותית הזו, היהודים היוו 50% מכלל התושבים.

בשעת פריחתה הגדולה ביותר, הקהילה היהודית בסוסנוביצה לבטח החזיקה ברב. קרוב לוודאי שאז, בשלהי המאה ה-19, בראשית המאה ה-20, היא ארגנה מקום קבורה משלה. למטרה זו נבחרה חלקה המרוחקת בקילומטר מכיכר השוק העירונית, בקרבת הכביש המוביל לגורק, המתפצל מהכביש הראשי בכיוון דרום מזרח (כעת כביש מס' 819).

בית העלמין נמצא תחת ניהולה של הקהילה היהודית באוסטרוב לובלסקי. את תפקידו כמקום קבורה הוא מילא עד לפרוץ מלחמת העולם השנייה. בתחילת הכיבוש הגרמני, כבר באוקטובר 1939, הגרמנים ביצעו את מעשי הטבח הראשונים ביהודי המקום- הם רצחו קבוצה של 30 איש. בראשית 1941, לסוסנוביצה גורשו יהודים ממלאווה, ובמרץ אותה שנה- מלובלין. באפריל 1942 גורשו ונרצחו הילדים היהודים ובנומבר 1942 כל היהודים הוצאו מסוסנוביצה לגטו ולודבה. מאוחר יותר הם נרצחו במחנות ההשמדה טרבלינקה II וכן סוביבור. רק מעטים הצליחו לברוח אל היערות ולהצטרף ללוחמה הפרטיזנית.

הגרמנים חיללו את בית העלמין בעת המלחמה. לאחר 1945, בית העלמין, בדומה לבתי עלמין אחרים, שהציבורים שהחזיקו בהם נרצחו, המשיכו ונהרסו בידי האוכלוסייה המקומית. תושבי המקום השתמשו במצבות אבן למטרות בנייה. המצבה היחידה מבית העלמין הזו הידועה לנו, שמקורה מ-1924, מוכרת לנו מתצלום בלבד.

כתוצאה מההרס רב השנים בשטח בית העלמין לא נותרו שום סימני קבורה. שטחו של בית העלמין מצמיח יער אורנים עבות. מבנה הקבורה ועקבות הקברים עצמם נמחקו, בדומה לגבולות בית העלמין. החלקה ועליה בית העלמין מתאפיינת אך ורק בידי קימור בן כחצי מטר וכמה מטרים רוחב אשר "רץ" במקביל לשביל יער. בית העלמין צוין במסלול השחור לענייני

היסטוריה וטבע: סוסנוביצה- יאמניקי "נאלנץ". לוח עץ כולל את המידע על כך. שטח בית
העלמין שייך לאוצר המדינה והוא מנוהל בידי יערות המדינה (מחלקת ייעור פרצ'ב).